

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VOORZITTER VAN DE IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 221.273 van 6 november 2012  
in de zaak A. 206.753/IX-7834**

In zake : Eddy IVENS  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Wim Goossens  
kantoor houdend te 3390 Tielt-Winge  
Kraasbeekstraat 41  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de NV NMBS-HOLDING  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Chris Van Olmen  
kantoor houdend te 1050 Brussel  
Louizalaan 221  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van de vordering*

1. De vordering, ingesteld op 23 oktober 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de raad van bestuur van de NV NMBS-Holding van 28 september 2012 waarbij aan Eddy Ivens de tuchtstraf van één maand schorsing in de bediening wordt opgelegd.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 31 oktober 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dewi Draulans, die loco advocaat Wim Goossens verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Thomas De Jongh, die loco advocaat Chris Van Olmen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De verzoeker is ambtenaar in dienst van de NV NMBS-Holding. Hij is tewerkgesteld als adjunct-stationschef bij GBI-N (Gewestelijke Beheren Infrabel-Netwerk) Antwerpen-Centraal.

3.2. Op 10 januari 2012 neemt de verzoeker deel aan een spontane werkonderbreking in het seinhuis te Antwerpen-Berchem, blok 12.

3.3. De onmiddellijke chef van de verzoeker beschouwt de werkonderbreking als niet-legitiem. Hij maakt op 18 januari 2012 een bulletin P88 op, waarmee hij voorstelt om de verzoeker wegens zijn deelname aan de werkonderbreking de tuchtstraf van de schorsing in de bediening voor drie maanden op te leggen.

3.4. Op 19 januari 2012 erkent de Onafhankelijke Vakbond voor het Spoorwegpersoneel (OVS) de voormelde spontane werkonderbreking van 10 januari 2012.

3.5. Na kennis te hebben genomen van verzoekers “rechtvaardiging”, adviseren zijn onmiddellijke chef en de hoofdinspecteur-dienstchef respectievelijk op 2 en 28 februari 2012 om de voorgestelde straf te behouden.

3.6. De verzoeker stelt tegen het strafvoorstel beroep in bij de raad van beroep, die op 11 juli 2012, na de verzoeker te hebben gehoord, adviseert om de verzoeker te straffen met de inhouding van 1/5<sup>e</sup> dagwedde.

Dit advies steunt op de overweging dat de werkonderbreking van 10 januari 2012 niet legitiem was, dat de verzoeker door zijn deelname aan deze werkonderbreking is tekortgekomen aan zijn dienstplichten en de NMBS-Groep in een slecht daglicht heeft gesteld, dat de verzoeker op het ogenblik van de feiten een voorbeeldfunctie bekleedde, dat de andere deelnemers aan de werkonderbreking een strenge vermaning hebben gekregen, zodat een “gradatie” van tuchtsanctie zich opdringt, maar dat daarbij rekening dient te worden gehouden met verzoekers goede staat van dienst, zodat de oorspronkelijk voorgestelde straf als buiten proportie voorkomt.

3.7. Op 16 juli 2012 onderzoekt het directiecomité het tuchtdossier van de verzoeker. Het formuleert vervolgens ten aanzien van de raad van bestuur van de NV NMBS-Holding het voorstel om de verzoeker te straffen met de schorsing in de bediening voor één maand.

Het directiecomité wijst op de zeer zware impact van de werkonderbreking op het treinverkeer, op de voorbeeldfunctie die de verzoeker als leidinggevende bekleedt, onder meer op het vlak van de toepassing van de

reglementering, en op het feit dat de verzoeker met de inhouding van 1/5<sup>e</sup> dagwedde minder zwaar zou worden gestraft dan zijn 14 ondergeschikten.

3.8. Op 28 september 2012 beslist de raad van bestuur van de NV NMBS-Holding om de verzoeker te straffen met de schorsing in de bediening voor één maand.

De raad van bestuur beantwoordt daarbij de door de verzoeker aangevoerde bezwaren en oordeelt vervolgens dat:

“- de werkonderbreking niet voldeed aan de voorwaarden die zijn opgenomen in par. 77 bis van het ARPS Bundel 548 en in bijlage 2 van het ARPS Bundel 548 (zijnde het sociaal akkoord betreffende de werkonderbrekingen), waaraan moet worden voldaan om van een legitieme werkonderbreking te kunnen spreken en er geen stakingsaanzegging werd ingediend waardoor geen sociaal overleg kon worden georganiseerd;

- deze werkonderbreking een zeer zware impact had op het treinverkeer nl.:

- 180 binnenlandse reizigerstreinen werden vertraagd met 2354 minuten;
- 12 internationale reizigerstreinen werden vertraagd met 243 minuten;
- 18 goederentreinen werden vertraagd met 573 minuten;
- 51 treinen werden gedeeltelijk afgeschaft;

met zware gevolgen voor de reizigers waardoor het imago van de NMBS-Groep in een slecht daglicht werd geplaatst;

- de heer Eddy Ivens niet de maximale inspanningen heeft geleverd om de werkonderbreking van 10 januari 2012 op het seinhuis van Antwerpen-Berchem te vermijden; de heer Eddy Ivens heeft een ongepaste houding aangenomen door in een tijdelijk gespannen situatie als een leidinggevende zelf deel te nemen aan een niet-legitieme werkonderbreking in de plaats van zijn ondergeschikten te bedaren;

- de heer Eddy Ivens als leidinggevende een voorbeeldfunctie heeft binnen de NMBS-Groep en dat door zijn deelname aan deze werkonderbreking hij aan zijn ondergeschikten een negatief signaal heeft gegeven;

- de tekortkoming aan dienstplichten en de overtreding van reglementen van toepassing binnen de NMBS-Groep tuchtrechtelijk kunnen gesanctioneerd worden en dit algemeen administratiefrechtelijk principe onder meer is opgenomen in artikel 1, Hoofdstuk XIV van het Statuut van het personeel;

- aangezien de heer Eddy Ivens als leidinggevende een voorbeeldfunctie heeft onder meer inzake de toepassing van de geldende reglementering, waardoor zich ten aanzien van hem een strengere tuchtsanctie opdringt dan ten aanzien van zijn ondergeschikten die wegens de deelneming aan de niet-legitieme werkonderbreking gestraft zijn met een strenge vermaning; dat deze voorbeeldfunctie gepaard gaand met de kennis van de zware gevolgen van

een dergelijke onaangekondigde werkonderbreking een strenge tuchtrechtelijke bestraffing verantwoordt;

- de afwezigheid van een slecht gedrag en wijze van dienen alsmede van een zwaar tuchtrechtelijk verleden in hoofde van de heer Eddy Ivens geen motief is om geen zwaar tuchtrechtelijk gevolg te geven aan de gepleegde feiten”.

De voormelde beslissing van de raad van bestuur maakt het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

Ze wordt met een aangetekende brief van 8 oktober 2012 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

#### *IV. Onderzoek van de vordering*

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

#### *Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

5. De verzoeker voert in het eerste middel een “motiveringsgebrek” aan, evenals “machtsoverschrijding” en “schending van de wet”.

Hij formuleert vooreerst kritiek op het motief van de bestreden beslissing dat hij geen maximale inspanningen heeft geleverd om een

werkonderbreking te vermijden. Hij stelt dat hij zowel rechtstreeks als via zijn vakbond verscheidene malen de problemen op de werkvloer heeft aangekaart bij de verwerende partij, die daarnaar evenwel niet heeft geluisterd. Ook heeft hij zijn ondergeschikten voortdurend proberen te bedaren teneinde een staking te vermijden. Het feit dat hij deelnam aan een reeds begonnen staking kan niet als criterium worden gebruikt om te beoordelen of hij maximale inspanningen heeft geleverd om een staking te vermijden.

De verzoeker laat voorts gelden dat hem niet kan worden verweten dat geen stakingsaanzegging werd ingediend, aangezien dit niet aan hem persoonlijk toekomt en hij bovendien niet kon weten wanneer “de bom zou barsten”.

Volgens de verzoeker wordt aan de bepalingen van het sociaal akkoord “houdende werkonderbrekingen” dat als bijlage bij het ARPS-bundel 548 is gevoegd, gederogerd door dwingende rechtsregels. Zo bepaalt artikel 5, § 1, van het koninklijk besluit van 28 september 1984 tot uitvoering van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, uitdrukkelijk dat onderhandelingen en overleg niet vereist zijn wanneer de veiligheid aan de orde is. Dit laatste was volgens de verzoeker te dezen het geval. Indien evenwel zou worden geoordeeld dat deze bepaling niet op de NV NMBS-Holding van toepassing is, vraagt de verzoeker aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over de bestaanbaarheid van artikel 1, § 3, van de voormelde wet van 19 december 1974 – dat de NV NMBS-Holding uit het toepassingsgebied van deze wet sluit – met het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel.

De verzoeker zet vervolgens uiteen dat het stakingsrecht een fundamenteel recht van ieder personeelslid is, dat internationaal wordt erkend, onder meer door het Europees Sociaal Handvest. Volgens de verzoeker is het sociaal akkoord “houdende werkonderbrekingen” geen wet die wegens haar noodzakelijk karakter een afwijking van het recht tot staken kan inhouden en tot

grondslag kan dienen van de aan hem opgelegde sanctie. Bovendien werd het sociaal akkoord nooit aan hem kenbaar gemaakt.

De verzoeker stelt ten slotte dat een disciplinaire straf slechts kan worden opgelegd wanneer sprake is van een werkelijk misbruik van het stakingsrecht en dat dit in dit geval niet zo is.

### *Beoordeling*

6. De bestreden beslissing verwijt aan de verzoeker als tekortkoming aan zijn dienstverplichtingen dat hij als leidinggevende heeft deelgenomen aan een werkonderbreking die niet voldeed aan de voorwaarden van het sociaal akkoord “houdende werkonderbrekingen”, in plaats van maximale inspanningen te leveren om deze onregelmatige werkonderbreking te vermijden.

De omstandigheid dat de verzoeker eerder zowel persoonlijk als via zijn vakbond bij de verwerende partij de problemen heeft aangekaart die uiteindelijk tot de werkonderbreking hebben geleid, lijkt dat verwijt niet te kunnen ontkrachten. Het blijft immers zo dat de werkonderbreking volgens de statutaire regelingen, waarvan het sociaal akkoord “houdende werkonderbrekingen” deel uitmaakt en waarvan de verzoeker de onwettigheid niet aantoonde, niet regelmatig was en de verzoeker niettemin daaraan heeft deelgenomen, terwijl hij als leidinggevende ertoe gehouden was zelf die statutaire regelingen te respecteren en maximaal na te streven dat ook zijn ondergeschikten dat zouden doen.

7. De verzoeker lijkt weliswaar terecht aan te voeren dat hem niet kan worden verweten geen stakingsaanzegging te hebben ingediend, aangezien dit niet aan hem persoonlijk toekomt. Op het eerste gezicht blijkt uit de bestreden beslissing evenwel niet dat de opgelegde tuchtsanctie mede op een dergelijk verwijt zou zijn gesteund.

8. Artikel 5, § 1, 1°, van het koninklijk besluit van 28 september 1984 tot uitvoering van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel bepaalt dat de onderhandeling en het overleg die zijn voorgeschreven door respectievelijk artikel 2, §§ 1 en 2, en artikel 11, § 1, van de voormelde wet, niet vereist zijn wanneer de te nemen maatregel betrekking heeft op de organisatie van 's lands veiligheid of defensie.

De onderhandeling en het overleg, waarvan sprake in de voormelde wetsbepalingen, hebben evenwel betrekking op de vaststelling van normatieve regelingen en hebben helemaal niets te maken met de deelname aan stakingsactiviteiten. Artikel 5, § 1, 1°, van het koninklijk besluit van 28 september 1984 lijkt in dit geval dan ook niet dienstig te kunnen worden ingeroepen. De vaststelling dat de desbetreffende bepaling krachtens artikel 1, § 3, 1°, van de wet van 19 december 1974 bovendien niet van toepassing is op de NV NMBS-Holding, is geheel overtuigend, zodat de prejudiciële vraag die de verzoeker suggereert over de bestaanbaarheid van artikel 1, § 3, van de voormelde wet met het grondwettelijke gelijkheidsbeginsel geen antwoord dient te krijgen.

9. Gewis is het stakingsrecht een fundamenteel recht dat door het supranationale en internationale recht is erkend.

Zo bepaalt artikel 6.4 van het Europees Sociaal Handvest, waarop de verzoeker zich beroept, dat de verdragsluitende partijen erkennen: “het recht van werknemers en werkgevers op collectief optreden in gevallen van belangengeschillen, met inbegrip van het stakingsrecht, behoudens verplichtingen uit hoofde van reeds eerder gesloten collectieve arbeidsovereenkomsten”. De bijlage bij het Handvest bepaalt dat elke verdragsluitende partij zelf het recht van staking bij wet kan regelen, mits elke eventuele verdere beperking van dit recht in de bepalingen van artikel G rechtvaardiging vindt. Artikel G van het Handvest bepaalt dat geen beperkingen kunnen worden opgelegd, met uitzondering van die welke bij de wet zijn voorgeschreven en in een democratische samenleving

noodzakelijk zijn voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen en voor de bescherming van de openbare orde, de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de goede zeden. Beperkingen kunnen uitsluitend worden toegepast voor het doel waarvoor zij zijn bestemd.

In dit geval lijkt evenwel in de huidige stand van de rechtspleging te moeten worden vastgesteld dat de beperking van het stakingsrecht bij de NV NMBS-Holding wordt geregeld door materiële rechtsnormen, met name paragraaf 77bis van het ARPS-bundel 548 en bijlage 2 bij dit bundel, en dat in de bestreden beslissing niet ten onrechte wordt overwogen, zoals in de memorie van toelichting bij het voormelde bundel, dat een goed sociaal overleg onder meer tot doel heeft de negatieve impact van sociale conflicten voor de bevolking tot een minimum te beperken en dat op die manier wordt beoogd het recht op mobiliteit van de burgers te vrijwaren. De verzoeker toont niet aan dat de in het ARPS-bundel 548 voorgeschreven voorafgaande stakingsaanzegging, die een overlegprocedure in gang zet welke ertoe strekt elke neerlegging van het werk te vermijden en een aanvaardbare oplossing te vinden, een ongeoorloofde beperking van het stakingsrecht zou zijn.

10. Het sociaal akkoord “houdende werkonderbrekingen” bepaalt onder meer dat elke werkonderbreking die niet aan de voorwaarden van aanzegging en overleg voldoet, zal worden beschouwd als een onregelmatige afwezigheid.

De verzoeker beweert weliswaar dat het sociaal akkoord nooit aan hem kenbaar werd gemaakt. De verwerende partij wijst er in haar nota evenwel op dat het personeelsstatuut, met inbegrip van het ARPS-bundel 548 en zijn bijlage 2, door de personeelsleden kunnen worden geraadpleegd op haar “intra web”, wat door de verzoeker niet wordt betwist.

De verwerende partij vermocht verzoekers deelname aan de onregelmatige werkonderbreking van 10 januari 2012 op het eerste gezicht dan

ook als een tekortkoming aan zijn dienstverplichtingen en als grondslag voor een tuchtmaatregel in aanmerking te nemen.

11. Het eerste middel is niet ernstig.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

12. De verzoeker voert in het tweede middel opnieuw een schending van de motiveringsplicht aan. Hij bekritiseert nu het standpunt van het directiecomité dat de door de raad van beroep voorgestelde tuchtstraf van afhouding van 1/5<sup>e</sup> dagwedde niet kan worden gevolgd omdat de verzoeker dan minder zwaar zou worden gestraft dan zijn ondergeschikten die een strenge vermaning en een premieafhouding van 25 euro (lees: 12,50 euro) kregen. Hij wijst erop dat de afhouding van 1/5<sup>e</sup> dagwedde volgens artikel 1 van hoofdstuk XIV van het personeelsstatuut van de NV NMBS-Holding wel degelijk een zwaardere straf is dan de strenge vermaning. Hij besluit dat aangezien de bestreden beslissing het advies van het directiecomité overneemt, ze niet correct is.

##### *Beoordeling*

13. Op het eerste gezicht lijkt de bestreden beslissing evenwel diverse redenen aan te halen ter rechtvaardiging van het feit dat wordt afgeweken van het advies van de raad van beroep tot het opleggen van de tuchtstraf van de afhouding van 1/5<sup>e</sup> dagwedde, in het bijzonder de voorbeeldfunctie van de verzoeker als leidinggevende en zijn kennis van de zware gevolgen van de onaangekondigde werkonderbreking. De beslissing om een zwaardere tuchtstraf dan de afhouding van 1/5<sup>e</sup> dagwedde op te leggen, lijkt met andere woorden andere motieven te hebben dan de overweging dat een dergelijke afhouding een lichtere sanctie zou zijn dan een strenge vermaning.

Het tweede middel is niet ernstig.

### *C. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

14. De verzoeker voert in het derde middel nogmaals een schending van de motiveringsplicht aan. Ditmaal omdat het directiecomité geen rekening heeft gehouden met zijn goede staat van dienst en de raad van bestuur niet motiveert waarom hij zelf het voorstel van het directiecomité overneemt. Aldus geeft de raad van bestuur volgens de verzoeker geen antwoord op zijn argument dat rekening moet worden gehouden met zijn goede staat van dienst.

#### *Beoordeling*

15. Het standpunt van de verzoeker dat het directiecomité bij het formuleren van zijn voorstel aan de raad van bestuur geen rekening heeft gehouden met zijn goede staat van dienst, lijkt niet dienstig, aangezien de raad van bestuur zelf verzoekers staat van dienst in zijn beoordeling heeft betrokken en daarover heeft gesteld dat “de afwezigheid van een slecht gedrag en wijze van dienen alsmede van een zwaar tuchtrechtelijk verleden in hoofde van de heer Eddy Ivens geen motief is om geen zwaar tuchtrechtelijk gevolg te geven aan de gepleegde feiten”. Aldus heeft de raad van bestuur wel degelijk zijn houding bepaald ten aanzien van het standpunt van de verzoeker met betrekking tot het belang van zijn goede staat van dienst.

Het derde middel is niet ernstig.

#### *D. Vierde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

16. In het vierde middel acht de verzoeker de motiveringsplicht geschonden doordat de bestreden beslissing stelt dat zijn voorbeeldfunctie als leidinggevende een strengere tuchtstraf verantwoordt. Volgens de verzoeker dient het uitoefenen van een voorbeeldfunctie geenszins te leiden tot een zwaardere bestraffing. Hij heeft integendeel vóór de staking getracht om de spanningen die te maken hadden met de werkdruk en die uiteindelijk tot de staking hebben geleid, weg te werken, en hij heeft na de aanvang van de staking alles in het werk gesteld om ze in te korten. De verzoeker betwist ook een negatief signaal te hebben gegeven. Volgens hem verduidelijkt de verwerende partij niet waarin dat negatieve signaal gelegen is en antwoordt zij niet op zijn argument “dat het signaal van het deelnemen [...] als leidinggevende aan de staking net positief was”.

##### *Beoordeling*

17. De bestreden beslissing vermeldt dat de verzoeker “als leidinggevende een voorbeeldfunctie heeft onder meer inzake de toepassing van de geldende reglementering, waardoor zich ten aanzien van hem een strengere tuchtsanctie opdringt dan ten aanzien van zijn ondergeschikten”. Verzoekers deelname aan de werkonderbreking wordt ook als een “negatief signaal” aan zijn ondergeschikten aangemerkt.

De Raad van State ziet geen redenen om deze motieven als niet-deugdelijk te beschouwen. De omstandigheid dat de verzoeker vooraf zowel persoonlijk als via zijn vakbond bij de verwerende partij de problemen heeft aangekaart die uiteindelijk tot de werkonderbreking hebben geleid, lijkt niet weg te nemen dat de deelname van een leidinggevende aan een actie die ingaat tegen de reglementaire voorschriften die de goede werking van de dienst en de openbare dienstverlening beogen te bewerkstelligen en te vrijwaren, een negatief signaal

geeft aan ondergeschikten, die tot de naleving van die voorschriften gehouden zijn en waarop de leidinggevende moet toezien. De omstandigheid dat de verzoeker – zoals hij zonder meer beweert – na de aanvang van de werkonderbreking alles in het werk heeft gesteld om de actie zo kort mogelijk te houden, lijkt die tekortkoming niet te kunnen goedmaken.

Met de voormelde motieven geeft de bestreden beslissing bovendien afdoende het standpunt van de raad van bestuur weer met betrekking tot het argument van de verzoeker betreffende het “positieve” van zijn deelname.

Het vierde middel is niet ernstig.

#### *E. Vijfde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

18. De verzoeker voert in het vijfde middel de schending aan van de motiveringsplicht, “machtsoverschrijding” en “schending van de wet”. Hij stelt dat een opsomming van de minuten vertraging die de treinen hebben opgelopen, geen maatstaf kan zijn en geen motivering kan vormen voor het opleggen van de op één na zwaarst mogelijke tuchtstraf. Volgens de verzoeker wordt de opgelegde tuchtstraf helemaal niet gemotiveerd. Hij voegt eraan toe dat de verwerende partij niet motiveert waarom de staking niet werd erkend, niettegenstaande ze van korte duur was en beperkt tot het seinhuis Antwerpen-Berchem. Volgens de verzoeker laat de verwerende partij uitschijnen dat hij nooit kan staken omdat hij in een groot seinhuis werkt, maar voorziet de Europese regelgeving niet in een uitzondering op het stakingsrecht voor seinhuizen.

#### *Beoordeling*

19. Luidens artikel 1 van hoofdstuk XIV van het personeelsstatuut van de NV NMBS-Holding wordt aan het personeelslid dat tekortschiet in het

vervullen van zijn dienstplichten, één van de opgesomde tuchtstraffen opgelegd “volgens de ernst van het feit”.

Het lijkt verre van kennelijk onredelijk de ernst van de tekortkoming af te wegen aan de impact ervan en de verstoring van de dienst die ze teweegbrengt. Het is dan ook veeleer begrijpelijk dat de bestreden beslissing voor de duiding van de ernst van de tuchtrechtelijk aan de verzoeker tenlastegelegde tekortkoming verwijst naar de gevolgen ervan voor het treinverkeer, uitgedrukt in aantal afgeschafte treinen en minuten opgelopen vertraging van de treinen.

Anders dan de verzoeker aanvoert, is de opgelegde tuchtstraf wel degelijk gemotiveerd. Zoals hiervóór onder randnummer 13 reeds werd vastgesteld, lijkt de bestreden beslissing diverse redenen aan te halen ter rechtvaardiging van de opgelegde tuchtstraf van één maand schorsing in de bediening.

20. De bestreden beslissing legt voorts uit – bij de beantwoording van de door de verzoeker aangevoerde bezwaren – waarom de spontane werkonderbreking van 10 januari 2012 niet werd erkend door de directie HR van de NV NMBS-Holding. De verzoeker kan dan ook niet worden bijgevalen in zijn standpunt dat een motivering op dit punt ontbreekt.

21. In de bestreden beslissing kan ten slotte niet worden gelezen, noch kan er uit worden afgeleid dat de verzoeker niet kan staken omdat hij in een groot seinhuis werkt.

22. Het vijfde middel is niet ernstig.

#### *F. Zesde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

23. De verzoeker voert in het zesde middel nogmaals de schending van de motiveringsplicht aan. Hij stelt dat er voor de raad van bestuur geen redenen voorhanden waren om het advies van de raad van beroep naast zich neer te leggen en de veel zwaardere straf voorgesteld door het directiecomité over te nemen. Er wordt niet uiteengezet waarom de tussenliggende sancties niet passend zouden zijn geweest.

##### *Beoordeling*

24. Op het eerste gezicht laat de bestreden beslissing genoegzaam blijken van de ernst van de feiten en vermeldt ze uitdrukkelijk waarom naar het oordeel van de raad van bestuur de opgelegde tuchtstraf erdoor wordt verantwoord. Om aan de formele motiveringsplicht te voldoen, lijkt niet te moeten worden aangegeven waarom andere tuchtstraffen niet werden opgelegd. Voorts weerlegt de bestreden beslissing de bezwaren van de verzoeker tegen het voorstel van het directiecomité. De bestreden beslissing lijkt aldus op een afdoende wijze aan te geven welke elementen de raad van bestuur ertoe hebben gebracht om, anders dan geadviseerd door de raad van beroep, de tuchtstraf van de schorsing in de bediening op te leggen, zodat de verzoeker heeft kunnen beoordelen of het zinvol was zich in rechte ertegen te verweren.

Het zesde middel is niet ernstig.

#### *G. Zevende middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

25. De verzoeker voert in het zevende middel de schending aan van

de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel. Hij stelt dat geen verklaring voorligt van het feit waarom éénzelfde staking tot verschillende straffen kan leiden onder personeelsleden die allen hebben gestaakt. Hij wijst er ook op dat in het verleden stakingen door de vingers werden gezien wanneer ze werden erkend door de grotere vakbonden.

### *Beoordeling*

26. De bestreden beslissing vermeldt op het eerste gezicht duidelijk de reden van het door de verzoeker gelaakte verschil in bestraffing, met name verzoekers voorbeeldfunctie als leidinggevende. Voorts bewijst de verzoeker niet dat de verwerende partij zich in het verleden toleranter zou hebben opgesteld, laat staan dat dit ten aanzien van gelijkaardige situaties als de zijne het geval was.

Het zevende middel is niet ernstig.

### *H. Achtste middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

27. De verzoeker voert in het achtste middel de schending aan van het rechtmatig vertrouwen, de geschapen verwachtingen, de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel. Hij wijst erop dat er in het verleden al meerdere spontane acties van spoorwegpersoneel zijn geweest die onbestraft zijn gebleven, zodat hij zelf ervan mocht uitgaan dat hij geen sanctie zou oplopen.

### *Beoordeling*

28. De verzoeker blijft op het eerste gezicht in gebreke aan te tonen dat de situaties van de opgesomde spontane acties vergelijkbaar zijn met de door de bestreden beslissing gelaakte werkonderbreking, bijvoorbeeld op het vlak van de impact op het treinverkeer, de duur van de staking, enz... Hij toont dan ook niet

genoegzaam aan dat er een vaste gedragslijn bestond in hoofde van de verwerende partij inzake de tolerantie ten aanzien van werkonderbrekingen die gelijkaardig zouden zijn aan deze van 10 januari 2012.

Het achtste middel is niet ernstig.

### *I. Negende middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

29. De verzoeker bekritiseert in het negende middel de overweging van de bestreden beslissing dat zijn voorbeeldfunctie gepaard gaat met de kennis van de zware gevolgen van een onaangekondigde werkonderbreking. Hij stelt dat hij op geen enkele wijze kan weten welk gevolg de NV NMBS-Holding aan een werkonderbreking zal verbinden, aangezien de regulering niet duidelijk bepaalt in welke gevallen welke sanctie wordt opgelegd en de verwerende partij op dit vlak over een zeer grote discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij besluit op dit punt tot een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

#### *Beoordeling*

30. De bestreden beslissing stelt dat de verzoeker een voorbeeldfunctie heeft en als zodanig “kennis [heeft] van de zware gevolgen van een dergelijke onaangekondigde werkonderbreking”. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt op het eerste gezicht echter niet dat de verwerende partij hiermee verwijst naar de zware gevolgen van de werkonderbreking op tuchtrechtelijk vlak – zoals de verzoeker voorhoudt – maar wel naar de zware gevolgen van de werkonderbreking voor het treinverkeer.

Derhalve wordt in de huidige stand van de procedure besloten dat het negende middel feitelijke grondslag mist.

### *J. Tiende middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

31. De verzoeker laat in een tiende middel in essentie gelden dat de verwerende partij in antwoord op zijn rechtvaardiging stelt dat er een ruime tijdsperiode is tussen de aanwerving van personeel enerzijds en de inzetbaarheid ervan anderzijds. Volgens de verzoeker klaagt hij minstens sinds 2010 het personeelsgebrek aan en is het dan ook onzorgvuldig van de verwerende partij om slechts in 2011 het wegwerken van het tekort aan personeelsleden als doelstelling te formuleren. De verwerende partij kan volgens de verzoeker bezwaarlijk correct argumenteren op grond van een eigen onzorgvuldigheid, zodat tevens de motiveringsplicht werd geschonden.

#### *Beoordeling*

32. De verzoeker toont niet aan en het valt op het eerste gezicht niet in te zien hoe zijn kritiek op de aanpak door de verwerende partij van de problematiek van het personeelsgebrek die tot de werkonderbreking van 10 januari 2012 heeft geleid, de onwettigheid van de bestreden beslissing zou impliceren.

De enkele omstandigheid dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het gevoerde personeelsbeleid, dat volgens de verzoeker niet het juiste of wenselijke is, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou zijn tot stand gekomen of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Het tiende middel is niet ernstig.

### *K. Elfde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

33. De verzoeker voert in een elfde middel aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden doordat de verwerende partij beweert dat de dynamische risicoanalyse wordt gerespecteerd en dat de klachten van de verzoeker daarover ongegrond zijn, terwijl het tegendeel het geval is. Aldus wordt de bestreden beslissing volgens de verzoeker ook niet gedragen door afdoende motieven.

#### *Beoordeling*

34. De verzoeker toont niet aan en het valt op het eerste gezicht niet in te zien hoe zijn kritiek op het standpunt van de verwerende partij dat zij de “dynamische risicoanalyse” toepast in haar personeelsbeleid, dienstig kan zijn om de onwettigheid aan te tonen van de bestreden beslissing die hem een tuchtsanctie oplegt voor zijn deelname aan een onregelmatige werkonderbreking.

Het elfde middel is niet ernstig.

35. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker geen ernstige middelen aanvoert die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

Hieruit volgt dat niet voldaan is aan alvast één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

## **BESLISSING**

**De Raad van State verwerpt de vordering.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 november 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                 |                                    |
|-----------------|------------------------------------|
| Bert Thys,      | staatsraad, waarnemend voorzitter, |
| bijgestaan door |                                    |
| Tiny Temmerman, | griffier.                          |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Tiny Temmerman**

**Bert Thys**